

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XLIX.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

mant damnati: ò montes abscondite nos; lacrymantur, tristantur, quæ singula actiones sunt, non meræ passionēs. Sciunt damnati, dolentque, se ob peccata puniri, recordantur vitæ antea, experiuntur iustitiam divinam, desperant de salute, exhorrescunt iram DEI, qui sunt actus intellectus & voluntatis. Et nisi hæc omnia sentiant & accuratè intelligant, non minus, quam bestia punienter, quæ cruciatus sentiunt, non intelligunt. Et esto, pati tantum: hoc ipso feliciores erunt iis, qui & patiuntur mala & agunt. Dices: pœnam peccati esse pati, non agere. Respondeo: pœna peccati primi est mors. Et hæc tamen non passionem tantum variarum calamitatum, sed & peccata actualia, quæ quotidie patramus, includit. Theologi dicunt, pœnam peccati esse mortem temporalem, spiritualem & æternam: illa & hæc infliguntur à Deo actione reali, ista iustâ permissione. Dices: non sequi; in altera vitâ patientur tantum mala damnati, non agent, hic autem & patiuntur & agunt; ergo felicior est illorum conditio, quam horum, quia ibi patiuntur minimam eorum partem & quandam tantum quasi *ergo, vultis*, hic vero malorum omnium concursum & quasi fastigium. At si maximè verum hoc est, nondum tamen patientur, ut homines, sed pœnas sustinebunt, quas sustinent cœtera animantia, etsi majore gradu & exquisitoriâ cruciatu. Peccarunt autem damnati, ut homines, peccarunt intellectu & voluntate, ergo miseriam subeant hominibus propriam. Dices denique, has ipsas passionēs intellectum voluntatemque afficere, adeoque propriè humanas esse. At verò ne quidem concipi potest intellectus & voluntatis dolor, sine eorundem inordinatione naturali, quæ cum ad emendationem hominem immutabiliter malum disponere non possit, non poterit, nisi ad impatientiam & malitiam flectere. Et si hoc non sit, major tamen calamitas est agere mala & pœnæ æternitatem mereri. Est autem miseria infernalis omnium consensu maxima & æterna.

XLIX. Octavum denique ex Alberto argumentum induratio voluntatis damnatæ præstat: *Adhuc causa assignatur à Scripturis, quod Lamech plus peccavit, quam Cain, quia vis à pœna ejus se non correxit. Ergo maximè peccat ille, qui experta pœna propria à peccato non retrahitur, id est, ab inordinata voluntate. Sed tales sunt damnati, Ergo ipsi maximè*

pec-

peccant. Consequentia hæc est: Qui plures habet à peccato desistendi causas & tamen sese non emendat, is magis peccat, quam ille, qui pauciores habet causas. Sic gravius peccat Judas, prodendo Servatorem suum, qui non tantum ipsum cum reliquis hominibus creaverat & sanguine suo redemerat, sed in cujus Scholâ etiam de gravissimis fidei mysteriis, proprio, quod paucis contigerat, ore, fuerat eruditus & innumeris sine dubio argumentis adversus hujus seculi tentationes munitus, quam Scribæ & Judæi cæteri, qui hoc tanto beneficio destituebantur. *Va homini illi, ait Christus, per quem proditur filius hominis. Melius esset illi, ut nunquam natus esset.* Matth. XXVI. 24. Sic & gravius punientur in inferno Chorazitæ & Bethsaiditæ, quam Tyrii & Sidonii, eo quod Divina gratia eo cum pondere & iis cum momentis circa illos operata est, ut non tantum verbi Divini luce eosdem illustraret, sed miraculorum quoque gloriâ illustratos alliceret. *Dico vobis, tolerabilius erit Tyro & Sidoni in die judicii, quam vobis.* Matth. XI. 22. Inprimis autem maligni animi indicium est, nec pœnis quidem, iisdemque satis atrocibus, ad meliorem traduci velle mentem, Qui enim in operibus publicis constituti, neque indefessis laboribus, neque vi dolorum, neque infelicitatis hujus diuturnitate franguntur, de eorum emendatione meritò spes omnis abjicitur. At verò damnatus plures habet peccatum deserendi causas, quam non damnatus. Præterquam enim, quod lege Divinâ immutabili ad vitæ emendationem obligatur, pœnæ quoque gravitate, quæ & quanta in hanc vitam non cadit, à peccando retrahitur. Et tamen utrumque incitamenti genus pertinacissimè spernit. Ergo magis peccat damnatus, quam non damnatus. Neque excipi potest, damnatos pœnæ crudelitate à proposito peccandi abduci non posse, ob immutabilitatem voluntatis, statui illi perpetuò hærentem: nam & *importabilis nobis lex est,* Act. XV. 10. quam sine defectu servare non possumus & tamen perfectam omnibus numeris obedientiam à nobis illa requirit: *maledictus, qui non custodit omnia.* Deut. XXVII. 26. Præterea impossibilitas illa, voluntariè contracta, aded non excusat, ut potius accuset, per ea, quæ in morali Philosophiâ amplius disputantur, quæque uberius supra à nobis argumento sexto dicta sunt.

XLIX, Hæc

XLIX.
 Hæc enim
 morantur
 nitur.
 subin
 ventura,
 que
 tate veritatis
 te ad Petrum d
 mit se peccasse
 fongiter ab om
 tum Augusti
 presentavim
 cione repe
 nentiam har
 argumenti
 eo, quod es
 consequenti
 tamen ad pe
 quas in erudi
 peravit, audi
 ex veculisti
 nalibus man
 damnatis va
 contenti erin
 sã. Serm. II
 de triplici ha
 edis, flutina.
 p. 707. Requi
 nis aliquid in
 mundo abesse
 nunci efficitur
 ris, quorum
 mento mitigat
 abuntur?
 ipsum peccat
 olim damna